

Lê Thị Huệ

Thiếu nữ chờ trăng lên

Trích trong Tập truyện ngắn Nữ hải ngoại KHUNG TRỜI BỎ LẠI

Ban đầu chúng tôi nằm cạnh nhau . Tôi tựa đầu lên chiếc gối lam nhìn ra bầu trời phía Tây Bắc ngang vòm cửa sổ. Bầu trời đục mây, những đám mây xám di chuyển nhanh và gần qua chớp những cao ốc; những cao ốc dựng ngược, đâm thẳng lên trời, án ngữ gần hết diện tích cửa sổ phòng. Lấm tấm trên mặt diện tích ấy là những vệt sáng vừa thấp. Những chấm sáng hòa với một thứ màu dị hợm của hoàng hôn úa đọng lung linh lên màu hồng máu trên cánh cửa kính. Chiếc đầu rỗng của một cao ốc phố T. lộ ra chút vòm sừng phía tay phải cửa sổ, trông xa và mờ đi vì sức ép của những khối hình thẳng dựng ngược và vì những tầng mây xám xiên ngang. Trời đang giữa mùa thu, tuy mới bốn giờ chiều nhưng không gian u ám. Tin từ máy phát thanh cho biết mây đang kéo mưa về. Người ta tiên đoán cơn mưa sẽ xuất hiện vào đầu đêm nay, sẽ tạnh, và sau đấy trời sẽ trong sáng.

Hai chúng tôi vừa trải qua một ngày la cà ngoài phố, di chuyển đến mấy địa điểm để tìm những thứ mà khách sạn không có. W tìm quyển báo thể thao có bài phê bình sốt dẻo về trận banh chiều nay. Chàng cũng hồi hả tìm mua ít dao cạo râu, một khẩu súng săn làm quà sinh nhật cho bố chàng. Tôi rủ W đến rạp A xem phim G, cuốn phim được giải điện ảnh năm vừa qua. Phim mô tả đời sống của một người đàn ông tranh đấu cho lý tưởng bằng phương thức bất bạo độ. Rồi tạt qua phố T mua một ít bánh dẻo và bánh nướng. Bây giờ thì W đang lẩn kèn ra theo dõi sát nút trận banh trên mặt truyền hình, mắt chàng không rời màn ảnh, thỉnh thoảng còn tung người lên hoặc vỗ tay đôm đốp khi thấy một màn giao đấu hào hứng. Đây là trò chơi mà một phe vừa giữ banh vừa lẩn dật trong khi phe bên kia ra sức chống đỡ và ngăn ngừa cuộc xâm lăng bằng cách thúc và húc vào người của phe đối thủ cho té nhào.

Chỉ những người sanh ra và lớn lên cùng chỗ như W mới say mê trò chơi này. W cố lôi kéo tôi xem banh cùng chàng. Nhưng tôi nói tôi không thể nhìn cảnh những cầu thủ húc nhau như bò đấu trên sân banh. Nó làm cho lồng ngực tôi căng nhói. Trận đấu càng gần kết thúc, tim tôi càng nện nhanh. Nhìn hình ảnh những cầu thủ phe yếu thể ra sức chống giữ để những cầu thủ phe xâm lăng đừng lẩn dật mà tôi muốn ngộp thở. W cười tôi và bảo ở bất cứ đấu trường nào, trên sân banh hay ngoài cuộc đời, làm cách nào đề bẹp để thắng thế là chuyện thường tình. Sao tôi lại phải thắc mắc phải bấn loạn lồng ngực.

Khi W nói như vậy, dưới tấm chăn màu gạch vắn, bàn tay phải của chàng thường sờ soạng tìm kiếm những phần người tôi không dứt.

Tay W thường dừng lại trên ngực trái của tôi và hỏi tôi có sao không? Chàng biết rõ mỗi ám ảnh trên để làm cho những cơ tim tôi se thắt. Tôi dễ nhạy với tiếng đô.ng. Và từ lúc sinh ra đời, tôi đã mang chứng tim dễ hồi hộp. Chứng bệnh đã làm cho tôi phải sinh hoạt cử động chậm chạp hơn những người khác. Những nhịp tim dồn dập vang vang khi nào cũng tưởng như cấp cứu đã là điều gì hiện diện quen thuộc và thường trực trong đời sống tôi.

Căn phòng trạm gồm chiếc máy truyền hình, cái kệ để đèn ngủ, bộ bàn ghế cón con, chiếc giường và hai chúng tôi. Mỗi lần W giật bắn người và la ó lên là mỗi lần cả chiếc giường oằn lên kêu kẽo kẹt. Đấy có thể là lúc một cầu thủ húc té được một cầu thủ khác. Rồi chàng làm một cử chỉ xoa dịu vì đã gây cho tôi nỗi giật mình. Chàng vuốt dọc hết người tôi và hỏi tôi có sao không? Tôi nói tôi gần hụt hơi vì không tìm được một chỗ nằm bình yên trong cái phòng trạm chật hẹp này. Nằm chung giường với chàng, chàng đội chiếc giường hoài làm tôi bị vật lầy W ríu rít xin lỗi và ôm tôi vào lòng. Chàng vừa hôn ào ập lên khắp người tôi vừa nói chàng yêu tôi.

Đây là thói quen của W. Những khi chàng nói chàng yêu tôi là khi chàng đè tôi bẹp dí dưới đôi cánh tay đầy lông lá của chàng. Tôi vừa ngo ngoe vừa nói, W hãy nhìn đi, mây mù đang giăng kín cửa sổ, kia

bầu trời hoàng hôn rằm tháng tám như vậy kể cũng lạ, chàng nặng quá là nặng, những sợi lông của chàng làm tôi xót xáy, W đứng đè lên người tôi làm tôi khó thở... Nhưng W không nghe tôi nói Chàng nói xuốt xuốt im đi W khóa cứng hai tay và hai chân tôi, áp mặt chàng lên mặt tôi, áp ngực chàng lên ngực tôi và bảo cứ để yên như thế này.

Khi tiếng la hò của những cầu thủ trên sân banh mừng chiến thắng vang dội, W với tay vặn thấp ánh điện đầu giường. Cả thân hình của W đổ ào lên người tôi Tôi bị xô lệch và nghiêng ngửa dưới thân hình to lớn vũ bão của chàng. Tôi lặp đi lặp lại luôn miệng rằng chàng hãy nằm sang một bên. Nhưng W không nghe tôi nói. Ngực tôi cứ căng nhói lên từng cơn. Tôi hé mắt nhìn thấy màu đỏ bùng lên dưới làn da mặt của W. Qua mảng vai cuộn cuộn những bắp thịt rắn chắc của chàng, từng tảng mây xám đặc nặng nề trôi ngang khung cửa sổ. Chiếc đèn rỗng của một cao ốc phố T mù mờ chói với Những cao ốc hình khối đã được thắp sáng gần hết. Nền trời xám sũng như vậy còn lâu trăng mới lộ dạng.

Có thể tôi đã bị đánh thức bởi một thứ tiếng động mà mãi nửa canh giờ sau tôi mới biết đó là tiếng mưa va vào vách phòng trạm.

Cơn mưa không lớn vì tôi có thể nghe tiếng di động nhẹ nhàng, tiếng rón rén chuyển mình trong không gian. Nghe như "tiếng sột soạt của bầy con gái dệt lụa trời", má tôi đã nở nụ cười nghịch ngợm và giải thích như vậy trong những lần đầu tiên tôi hỏi người về tiếng mưa rơi. Lời giải thích khởi đi từ ký ức mùa tắm của tuổi thơ đã như vệt nước thấm ngập hồn tôi, để mỗi lần nghe tiếng mưa bằng mình

ngoài không gian tôi không thể không lắng nghe đây có phải là tiếng lưa trời phất phới Nhưng giờ đây tiếng lưa trời phất phới như bị lấn át bởi một tiếng trả đũa mạnh và bách bức, tiếng của vách phòng trạm hứng đỡ cơn mưa. Chiếc vách phía bên W nằm có khả năng tung hứng và phát ra âm thanh sầm sập nghe như tiếng roi quất lên mặt gỗ. Ánh điện đầu giường chiếu chân dung to tướng của W lên mặt tường, chiếc bóng chàng lung linh trên nửa chiếc màn cửa sổ. Chàng lại kéo từng cơn ngáy khò khè, khiến lúc vừa thức giấc tôi cứ tưởng như chàng đã phát ra âm vang lấn át kia Quả là cái âm thanh rền vang chói tai này đã làm cho tôi không quay trở lại giấc ngủ được.

Tôi trườn người lên đầu giường, hai tay choàng lên đầu, dỗi mắt nhìn mưa nát nhàu qua khung cửa kính và tự hỏi mảnh trăng rằm tháng tám ấy giờ lang thang ở phương trời nào W đã nheo nửa mắt, cười nửa miệng khi thấy tôi mua sắm cặp bánh nướng và bánh dẻo Chàng nói trăng ở đây luôn luôn bị lu mờ bên ánh điện phố phường. Nhưng nếu đêm nay tôi nhìn thấy trăng mọc trên thành phố F này thì nhớ đánh thức chàng dậy Chàng sẽ cùng tôi làm tiệc cắt bánh, uống trà và ngắm trăng.

W. để banh ngực trần ra ngủ. Trước khi ngủ W. vùi tôi kể chuyện về những đêm trăng nơi tôi đã chào đời và sống suốt những năm thơ ấu Tôi nói mỗi năm chúng tôi chỉ mong ngóng đến ngày rằm tháng tám để mừng trăng linh đình, gọi là Tết Trông Trăng hoặc Tết Trung Thụ Đây là đêm mà trẻ con thả đèn rước trăng và ca hát nô đùa

thỏa thích. Nhưng thường thì quanh năm trăng vẫn là nguồn vui chung của mọi gia đình. Tôi kể cho W nghe những đêm trăng cả gia đình tôi quây quần trước sân gạch ngắm trăng lên. Ba má và các cô chú tôi thường bắt ghế ra sân chuyện vãn với lối xóm; trong khi bấy trẻ chúng tôi tụm năm tụm ba chơi trò trốn tìm, u mọi, hoặc nhảy lò cò cạnh đấy. Ánh trăng từ từ nhô lên khỏi những ngọn tre mát gió của lũy tre đầu ngõ, càng lúc càng sáng ngà, rồi lừng lờ giữa bầu trời đêm lấp lánh những ngôi sao kim tuyến. Trăng lên rồi, mọi người như say mềm bởi làn gió hiu hiu của những rặng tre làng. Trăng càng thanh gió càng mát, người lớn càng nói năng hòa nhã, điệu bộ càng từ tốn. Chỉ lũ trẻ con chúng tôi thì càng đùa nghịch to tiếng hơn. Suốt từ đầu làng đến cuối làng bấy giờ chỉ còn vang vang tiếng reo đùa của lũ trẻ, tiếng hò của những người đàn bà ru con ngủ, và tiếng xào xạc của những lũy tre làng chở trao gió cho nhau dưới ánh trăng. Khi đã nô đùa no nê xong, chúng tôi thường trải chiếu và vây quanh má để lắng nghe bà kể chuyện. Chúng tôi thường gục thiếp đi khi giọng má chỉ vừa bắt đầu: "Thuở thanh bình xa xưa..." W nằm yên và lắng nghe tôi kể chuyện. Chàng nằm nghiêng một bên, hai tay vẫn ôm lỏng thân hình tôi, tai vểnh lên, miệng hở trệ ra thở. Chỉ những giây phút như thế này tôi mới rướn người lên được chút xíu mà thò tay qua gáy chàng cho chàng tựa đầu lên. Tôi tiếp tục câu chuyện. Tôi nói sau này vì chiến tranh bùng nổ, gia đình tôi phải đi tản cư. Tôi lớn lên ở một nơi khác, cách xa ngôi làng cũ. Mỗi lần tôi muốn quay về ba má tôi nói đường sá mất an ninh, mấy khúc quốc lộ bị chặn đánh, cây cầu bắc ngang sông TK bị quân khủng bố gài mìn

giật sập liên miên. Vả lại thân gái dậm trường như tôi không thể làm chuyển trở về nào dễ dàng được...

W cắt lời tôi và nói giọng tôi cứ lú lo như chim hót làm chàng buồn ngủ quá đi mất. Còn điều này nữa, tôi nói. W hỏi tôi điều gì vậy. Đó là một điều thầm kín tôi muốn nói với chàng, tôi nói, bởi vì chàng hay lè nhè bên tai tôi Tôi nghe chàng hay nói ngói hai xuống thể mang bình an cho nhân loại, chim bồ câu trắng bay về báo tin lành cho những kẻ chờ mong,V.V... Nhưng riêng tôi, tôi không thể tiếp nhận được hình ảnh xa xôi này khi trong hồn tôi đã ghi dấu nó, chính là một vầng trăng tròn nhô lên đầu những ngọn tre mát gió của những đêm nao ở quê hương ấu thơ cạnh má.

W trở người khi nghe tôi kể đến đoạn này Chàng vùi mặt xuống gối, hai tay gãi đầu gãi tai. Lát sau chàng quay lại, ôm tôi vào lòng, hôn lên tóc tôi và nói giọng thấp, thấp hơn thường ngày, rằng chàng muốn thay má kể chuyện cho tôi nghe Chàng nghĩ ra được những câu chuyện giả tưởng tương lai bảo đảm cũng hay như những câu chuyện cổ tích của má. Chỉ khác là má kể chuyện đời xưa còn chàng kể chuyện đời mai. Những câu chuyện sẽ bắt đầu: "Mai một khi hòa bình..." Rồi chúng tôi đã gục thiếp đi vào giấc ngủ. Lúc ấy trời mới bắt đầu chuyển mưa.

Tôi làm một cử chỉ kéo tay W ra khỏi eo bụng. Nhưng dù đang ngủ W vẫn cài hai tay phòng hờ. Tiếng động của vách tường tung hứng cơn mưa càng trở nên nặng nề hơn khiến tôi không thể quay trở lại giấc ngủ được. Tôi quay sang nhìn người đàn ông đang ôm

cứng thân hình tôi: Mái tóc chàng quăn lộn phủ lòa xòa lên vầng trán cao và phẳng, sóng mũi vun đều với đôi mắt sâu và hàng lông mày rậm mọc ngay ngắn, hai làn môi hồng thắm hở lộ hàm răng trắng muốt và đều đặn. Mặt chàng rõ nét và sắc sảo như một mặt tươ.ng. Tôi cúi xuống áp mũi lên má và hai thái dương chàng hít từng hơi Tôi vịn về nhúm tóc mai vàng của chàng, rồi ghé sát tai và nói thầm điều chàng vẫn khoái nghe Tôi nói chàng có cái miệng cong và mỏng, rất hấp dẫn. Tôi gặp W cách đây không bao lâu.

Khi phe bên kia tràn về chiếm hết mọi nơi, kể cả nơi gia đình tôi đang tạm cư. Phong trào tìm đường biển kiếm đất sống nổi lên khắp nơi Má tôi dù nâng niu tôi vì tôi là đứa con cầu tự của bà, cũng phải lo lót cho tôi bao phen đặt mang tôi ra khỏi vùng đất u ám ấy Cuộc ra đi của tôi là cuộc chiến đấu của má để bảo tồn sự sống cho tôi. Má nói: "Má rách ruột sanh đẻ con ra đời. Má muốn con phải sống. Con của má là vàng là ngọc. Con không thể ở đây để bị đẩy đi thủy lợi đào mương vét cống đến chết mòn chết héo được. Má hy vọng ra khỏi đây con của má sẽ hồng hào khỏe mạnh hơn - Bà ám chỉ nước da trắng xanh quanh năm của tôi - Nhưng con phải nhớ không ai biểu không điều gì cho con cả, kể cả sự sống của con. Má nghe nói ở bên mỗi lần nghe đến bệnh tim là người ta mang ra mổ như mổ gà mổ heo Con phải cẩn thận với những kẻ quen với cái chết hơn sự sống ấy..." Tôi đứt ruột khi phải xa rời má. Từ thuở nào tôi vẫn nghĩ tôi không thể tách rời xa má. Rõ ràng tôi xa má trong sự cưỡng ép. Má hồn nhiên tin rằng chỉ cần mang tôi ra khỏi nơi ấy là tôi được tiếp sinh, được chữa chạy, được hoan hỉ sống... Má đâu biết chuyện gì đã

xảy ra cho tôi Nhưng dù thế nào đi nữa thì W là người đã hiện diện và ôm thốc lấy tôi ngay cái khoảnh khắc tôi vừa rời đất mẹ không bao xa.

W không rõ những gì đã xảy ra cho tôi trước đây. Chúng tôi không nói cùng một ngôn ngữ và với chàng thì những điều liên quan đến chàng đủ làm chàng loay hoay hết ngày. W nói chàng đã nói với gia đình chàng rằng sau bao nhiêu năm miệt mài sách vở chàng cảm thấy nhức đầu và mệt mỏi, rằng chàng đang muốn làm một chuyến đi xa Nhưng thực ra, W nhấn mạnh, chàng đã đi tìm tôi. Chàng đã đi tìm tôi như đi theo một tiếng gọi, một hấp lực. Như ba vua đã đi theo hướng một ánh sao, đi tìm ngôi hai ra đời.

Và chàng đã gặp tôi trong chuyến đi định mệnh ấy. Một người bạn đã rủ chàng làm một cuộc hải hành rong chơi trên biển Thái Bình Dương. Thuyền chàng đã gặp thuyền tôi giữa biển cả. Bọn chàng vớt chín người thuyền nhân chúng tôi lên từ một chiếc ghe con đã chết máy và cạn lương thực. Có kẻ trên thuyền chúng tôi đã bỏ xác trước đây vì không thể cầm cự được với cái chết.

Lời cầu hôn của W xảy ra cách đây vài tuần lễ. Trong khi tôi đang nằm trên giường bệnh của trại tị nạn, W đã quỳ xuống cạnh giường tôi, một tay chàng nắm chặt tay tôi, tay kia đưa lên màn những điều bộ. Chàng lắp bắp bảo tôi hãy nhận lời chàng, rằng tôi là định mệnh của chàng, rằng chàng đã tìm tôi suốt bao lâu nay, rằng nhan sắc xanh xao của tôi làm chàng lo lắng... Tôi muốn nói cho chàng nghe

nhiều điều nhưng rõ ràng ngôn ngữ đã làm cản trở điều này. Chàng chỉ vừa bập bẹ học tiếng của tôi, trong khi tôi hiểu hết những điều chàng nói. Bởi tôi đã quen với ngôn ngữ của chàng, tôi đã được học nó lâu nay. Ngay cả khi chàng loay hoay, chàng bứt tóc, chàng hoa chân múa tay cạnh giường bệnh của tôi và nói làm sao chàng có thể hiểu được tôi và chàng phải làm điều gì cho tôi bây giờ? Tôi cũng đã nhìn thấy và đọc suốt những thông điệp nơi các điệu bộ vụng về của chàng. Tôi nói bởi vì chàng hiểu ít về ngôn ngữ của tôi nên tôi sẽ nói từ từ, nói cả đời e chưa hết chuyện. Dù thế nào thì W cũng còn cần một thời gian khá lâu để thích ứng với ngôn ngữ của tôi. W nói ngôn ngữ của tôi cần uốn cả môi lẫn lưỡi, mà lưỡi chàng cứng quá, lại chàng không có khiếu học sinh ngữ.

Người bạn đi cùng thuyền với W đã là nhân chứng của cuộc hôn nhân của chúng tôi. Y cứ trở mắt ra nhìn chúng tôi ký kết giấy tờ và thề ước với nhau trước mặt một vị linh mục công giáo. Tôi đọc thấy trong mắt y tia nhìn âu lo là làm sao hai kẻ chưa thông suốt ngôn ngữ nhau mà có thể sống chung với nhau. Y cũng tỏ vẻ e ngại cho tôi, kẻ đã từ tốn trong lời nói lẫn cử chỉ mà vẫn chưa bày tỏ hết, và không thay đổi được vài chi tiết của bản hôn phối trong lần ký giấy hôn thú ấy. Sau đám cưới bất ngờ của chúng tôi trong trại tị nạn, y ở lại và tiếp tục cuộc hải hành một mình. Thỉnh thoảng khi thuyền tấp vào một hải cảng nào đó, y gởi cho hai chúng tôi những tấm thiệp kèm theo câu thăm hỏi thường tình là hiện cuộc sống của chúng tôi ra sao. Ngoài kia mưa càng lúc càng nặng hạt. Những hạt mưa có hình thù như bàn tay của kẻ lạ gõ lốc cốc liên tục lên mặt kính cửa

sổ. Tôi cố hình tượng ra tiếng sột soạt của những chùm tơ trời, tiếng ru của má, và ánh trắng rằm đầu những ngọn tre mát gió. Nhưng tất cả trở nên xa xôi và mờ nhạt bởi tiếng rền vang lẫn át của bức tường trạm đang tung hứng cơn mưa. Tôi thức dậy và nằm trong tay W đã khá lâu. Thân thể tôi ê mọi Trí óc tôi càng lúc càng căng thẳng. Tim tôi càng lúc càng đập nhanh. Tôi như bị nghẹt thở. Tôi nhìn sang W, hơi thở chàng tràn đầy mùi kem đánh răng, mặt chàng phương phi và đỏ kè như ông thần canh giữ bảo vật khi ngủ. Tôi mở tay chàng và rón rén rút người rạ W trở người, thở mạnh, và quơ cào tìm. Tôi quỳ xuống đầu giường, tay thò vào cài những khuy ngực áo của chàng, tay luồn qua gáy chàng, và ghé sát bên tai chàng nói: "Em đây, có em đây." W trườn người lên và kéo tôi lại gần hơn. Tôi nằm qua nệm gối. Nửa thân hình tôi vắt ngang mặt chàng. Mặt chàng chạm vào bầu ngực tôi nghiêng xuống. Tôi có thể nhìn thấy làn da mình phập phồng theo từng nhịp động bên trong. Tôi nâng khuôn mặt của W lên, áp sát ngực tôi vào. Tôi vôn vê vạt tóc nóng vàng của chàng, và hát nhỏ trong cửa miệng:

Ấu ơ... ơ...

Má ơi con vệt chết chìm.

Con thò tay xuống vớt.

Ấu ơ...

Con cá kìm cắn con.

Ấu ơ... ơ...

Chờ cho chàng trở lại ngủ yên. Tôi đứng dậy đến bên cạnh cửa sổ, mở cửa và thở hắt ra ngoài. Mưa tầm tã, hạt lớn hạt nhỏ tạt vào ướt

mặt ướt tóc, chảy xuống lớp áo ngủ mỏng manh, tuôn tràn trên hai khoe mắt tôi như những dòng lệ ngậm ứ lâu năm.

Cả người tôi ướt và lạnh cóng. Tôi khép cửa lại rồi đến bên chiếc ghế ngồi xuống. Trên mặt chiếc bàn con cặp bánh nướng và bánh dẻo nằm trơ vơ cạnh chiếc hòm son phấn khóa kín. Ánh điện đầu giường mờ mờ dọi vào mặt bàn xanh hắt lên màu xanh lá cây hấp hối phủ trùm màu trắng nhuyền của cặp bánh dẻo, và làm úa màu ngọc đỏ của mặt da bánh nướng.

Chiếc đồng hồ báo thức tự động đầu giường bỗng bật lên tiếng kêu tè tè rồi nổ ra một tràng phát âm lời người nam xướng ngôn viên: "It s twelve o clock. Violence, once again, has broken out in B..."

W bật dậy và quơ cào tìm tôi. Chàng trăn trở trên giường như con hổ đói tìm mồi . Miệng luôn luôn kêu tên tôi và nói: "Em ở đâu? Em ở đâu?"

Rồi chàng ngồi nhòm dậy. Khi thấy tôi ngồi co ro trong bóng tối, W phóng ra khỏi giường ôm chầm lấy và đặt tôi lên giường. Tôi ho lên sặc sụa và lồng ngực lại căng nhói Tôi nói trong từng cơn ho đứt quãng: "Đừng, đừng có nằm ép lên người em."

Nhưng W không nghe tôi nói và cứ đè chặt hai cánh tay, ép cứng hai chân tôi, áp mặt chàng lên mặt tôi, áp ngực chàng lên ngực tôi. Lần này, tôi thu hết sức lực ôm lấn W xuống mặt giường.

Lê Thị Huệ

3/1984

Đánh máy: Ct.Ly
Nguồn: VNthuquan - Thư viện online
Được bạn: Thành viên VNTQ.net đưa lên
vào ngày: 9 tháng 1 năm 2008